

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **X. N. T.**, narozený dne x. x. x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x. x. x č.j. x

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále také „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 9. 2020 č.j. KRPA-15028-45/ČJ-2020-000022-SV, a to tak, že: „Část výroku ve znění: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na

území České republiky ...“ se mění a nově zní: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie ...“ Část výroku ve znění: „... se stanovuje doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ se mění a nově zní: „... se stanovuje doba k vycestování z území členských států Evropské unie – do 40 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 let.
3. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného, stejně tak jako jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jsou v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně s ust. § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále s ust. § 119a odst. 2 ve spojení s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce měl za to, že žalovaný správní orgán nejenže sám tato ustanovení porušil, ale také rozhodnutí orgánu prvního stupně nedostatečně přezkoumal a tím, že neodstranil zjevnou nezákonnost a zejména pak nepřiměřenost prvoinstančního rozhodnutí, zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Primární pochybení ve vztahu k zákonnosti celého procesu a prvoinstančního rozhodnutí samého spatřoval žalobce ve skutečnosti, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu a povinnost správního orgánu, zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán měl dle žalobce důkladně zjistit všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale opomenul zjišťovat skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Mimo porušení výše uvedených ustanovení zákona, mělo v této souvislosti dojít i k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když žalovaný nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala, tedy především žalobce.
4. Žalobce dále namítal porušení ust. § 3 správního řádu, kdy jsou správní orgány povinny postupovat tak, aby zjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž tato povinnost správních orgánů je dále v případě, pokud se jedná o řízení z moci úřední posílena ust. § 50 odst. 3 správního řádu, kdy má správní orgán povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Dle žalobce nalézací správní orgán však v rozporu se zákonem skutečný stav věci nezjistil a rozhodné okolnosti zjišťoval pouze v neprospěch účastníka řízení. Takto nedostatečně zjištěný skutkový stav měl vést ke zmatečnosti celého rozhodnutí, kdy nalézací správní orgán v zásadě postupoval na základě svých domněnek, a to převážně při hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Vzhledem k vágně zjištěnému stavu věci tak nalézací správní orgán ani nemohl přezkoumatelným způsobem posoudit zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť na základě zjištěného si o tomto nemohl vytvořit ucelený přehled. Právě posouzení přiměřenosti správním orgánem považoval žalobce za přinejmenším nedostatečně, formalisticky a značně alibisticky provedené. Správní orgán zjistil skutečnost, že žalobce na území České republiky žije ve společné domácnosti se

svými dvěma nezletilými dětmi a že denně pečuje o své nezletilé děti, avšak už vůbec nezjišťoval důvod pobytu nezletilých dětí v posledním půlroce ve Vietnamu. Na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu došel správní orgán ke zcela nesprávnému závěru a tento závěr potvrdil též žalovaný. Tento závěr je podle žalobce naprosto lichý a neodpovídající faktickému stavu věci. Obě nezletilé děti se narodily na území České republiky a pobývaly zde nepřetržitě od svého narození. Nezletilé děti zde navštěvují mateřskou a základní školu. Celý svůj dosavadní život prožily na území České republiky a zde je také jejich domov. Jak již uvedl žalobce ve svém odvolání, nezletilé děti dočasně a odůvodněně se zdržují mimo území České republiky, jelikož odletěly do Vietnamu navštívit své příbuzné, avšak nečekaná opatření v souvislosti s celosvětovou pandemií koronaviru a uzavření hranic mezi státy, dosud neumožnily nezletilým dětem navrátit se zpět do České republiky. Jedná se o překážku na vůli nezletilých dětí a žalobce nezávislou, která zabraňuje faktický návrat nezletilých dětí zpět do České republiky, nejedná se o dobrovolnou volbu žalobce, aby byly nezletilé děti odloučeny dlouhodobě od svého otce, jak to dovodil správní orgán prvního stupně i žalovaný. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že matka nezletilých dětí při výslechu uvedla, že nezletilé děti se nacházejí na území Vietnamu jen přechodně a do České republiky se vrátí, jakmile to bude možné a že žalovaný ve svém rozhodnutí potvrdil, že byly podány žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nezletilých dětí. Žalobce v žalobě uvedl, že nezletilé děti se brzy vrátí do České republiky a budou zde dále žít a užívat svého pobytového oprávnění.

5. Žalobce namítal také nedostatečné vypořádání se s odvolacími námitkami brojícími proti nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Podle žalobce je správní orgán navíc povinen při rozhodování o správním vyhoštění posuzovat nejen dopady do rodinného života cizince, ale také dopady do soukromého života dalších osob, tedy v daném případě rodiny žalobce. V tomto směru však úvahy správního orgánu v odůvodnění napadeného rozhodnutí z hlediska přiměřenosti považoval žalobce za zcela nedostatečnou. Měl takovýto postup za zcela v rozporu s ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož ten výslovně uvádí: „Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“ Žalovaný tuto skutečnost podle žalobce naprosto přešel, a ačkoliv konstatoval, že dané důsledky dostatečně zkoumal, z napadeného rozhodnutí je patrné, že pouze podle svého náhledu, který je na v daném případě zcela nesprávný. Žalobce měl za to, že souladu s dikcí zákona o pobytu cizinců, ale taktéž s relevantní judikaturou správních soudů vycházejících z evropského práva musí správní orgán zohlednit nejen rodinný život účastníka řízení na území České republiky, ale taktéž kupříkladu délku, byť nelegálního pobytu na území, jeho integraci do majoritní společnosti, a naopak se vypořádat s otázkou, zda má či nemá účastník řízení v zemi původu alespoň bazální sociální či jiné zázemí. Jak naznačil žalobce v žalobě, tak měl za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje objektivní hodnocení a rozhodnutí je tak z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Na podporu svého tvrzení o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a zároveň pro ukázkou toho, že postup správního orgánu prvního stupně, kterým označil správní vyhoštění za přiměřený důsledek pro život žalobce a jeho rodiny, odkázal žalobce resp. jeho právní zástupce na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (kupříkladu rozsudek ze dne 6. 12. 2007, č.j. 1 As 38/2007 – 80 či rozsudek ze dne 22. 11. 2007, č.j. 1 As 39/2007 – 72, ze které zcela explicitně vyplývá, že v případě nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného či soukromého života účastníka řízení je správní orgán nikoliv oprávněn, ale naopak povinen rozhodnutí o

správním vyhoštění nevydat. Žalobce poukazoval na to, že žije se svými nezletilými dětmi ve společné domácnosti, osobně o ně pečuje a nezletilé děti jsou na něm v mnoha ohledech závislé. Matka nezletilých dětí s nezletilými dětmi a jejich otcem nebydlí a o nezletilé děti pečuje jen v omezené míře. V tomto ohledu považoval za zjevné, že jeho nucené vycestování by představovalo zcela nepřiměřený zásah nejen do jeho rodinného a soukromého života, ale především jeho nezletilých dětí, o které se denně stará. V této souvislosti odkázal žalobce na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte („*Zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány.*“) a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte („*Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, zabezpečí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. Takové určení může být nezbytným v některém konkrétním případě, například jde-li o zneužívání nebo zanedbávání dítěte rodiči nebo žijí-li rodiče odděleně a je třeba rozhodnout o místě pobytu dítěte.*“).

6. Žalobce uvedl, že jeho nucené vycestování vzhledem k tomu, že zde sám pečuje o dvě nezletilé děti, které jsou na něm existenčně závislé, nelze za žádných okolností považovat za přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce i jeho nezletilých dětí. V této souvislosti si zdůraznil, že otázka posouzení přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života není dle relevantní judikatury správních soudů otázkou správního uvážení, ale aplikací neurčitého právního pojmu. Jinými slovy pokud je zjištěno, že by rozhodnutí bylo pro žalobce či účastníky řízení nepřiměřené, pak nemá správní orgán prostor pro jakékoliv správní uvážení, ale je povinen rozhodnutí o vyhoštění nevydat (žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5As 102/2013 či rozhodnutí sp. zn. 3As 240/2014). Žalobce měl za to, že je zřejmé, že i v daném případě správní vyhoštění znamená naprosto nepřiměřený zásah i vzhledem k marginálnímu porušení právních předpisů ze strany žalobce. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 240/2014 ze dne 24. 7. 2015, ve kterém Nejvyšší správní soud uvádí: „*Pokud tedy městský soud naznal, správní orgány nedostatečně uvážily o intenzitě zásahu správního vyhoštění do soukromého, respektive rodinného života žalobkyně, a to za situace, kdy se oproti předcházejícím řízením o jejím vyhoštění (která byla právě s ohledem na nepřiměřenost takového zásahu do zmiňovaných práv zastavena) na jejích rodinných poměrech nezměnilo nic, lze takovému závěru přisvědčit. Závěr městského soudu přitom nelze interpretovat tak, že by zde nebyly dány zákonné podmínky pro vyhoštění žalobkyně ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. zákona o pobytu cizinců, respektive § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. tohoto zákona, ale že nebylo dostatečně uváženo o korektivu takového postupu, vyplývajícím z ustanovení § 119a odst. 2 citovaného zákona. Tento názor sdílí i Nejvyšší správní soud.*“ Žalobce z citovaného rozsudku vyvodil, že Nejvyšší správní soud tak měl de facto judikovat, že pokud jsou dány důvody pro zastavení řízení z důvodů nepřiměřenosti do rodinného a soukromého života a správní orgán správní řízení z tohoto důvodu zastaví a zároveň se nedojde k dalším změnám (kromě opětovného nelegálního pobytu), není na místě rozhodnout jinak než řízení opětovně zastavit ze stejných důvodů. Dle žalobce lze výše citovaný rozsudek jednoznačně aplikovat na jeho případ, na základě čehož je napadené rozhodnutí zcela jednoznačně nezákonné právě vzhledem k chybnému posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
7. Žalobce byl tedy přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Měl za to, že samotná forma uloženého opatření, tak délka správního

vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně k okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce především poukázal na fakt, že s ohledem na snahu si zde legalizovat pobyt a zajistit do budoucna bezproblémové fungování rodiny by správní vyhoštění bylo v naprostém rozporu s ust. § 119a odst. 2 resp. § 174a zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce bylo z dikce celého napadeného rozhodnutí zjevné, že k poměření výše uvedených zájmů se zájmem veřejným zcela evidentně nedošlo vůbec, či snad jen povrchním ryze formalistickým způsobem. Správní vyhoštění tak dle názoru žalobce nemělo být vůbec ukládáno, případně měl správní orgán řízení zastavit pro nepřiměřenost nebo uložit povinnost opustit území, která by neměla tak zásadní dlouhodobé negativní následky na rodinný a soukromý život žalobce. Stejně tak délka správního vyhoštění je zcela nepřiměřená okolnostem případu. V rozporu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu), neodůvodnily správní orgány, co je vedlo ke konkrétnímu rozhodnutí uložení vyhoštění na 2 roky.

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že uplatněné žalobní body nejsou opodstatněné, v podrobnostech odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a na napadené rozhodnutí, v nichž se správní orgány dostačujícím způsobem vypořádaly se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce. V řízení bylo podle žalovaného řádně posouzeno i odůvodněno vše, co bylo nezbytné, protiprávní jednání žalobce bylo nalézacím správním orgánem řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno. Současně nebyla zjištěna taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení, potažmo pak rozhodnutí, které z takového řízení vzešlo. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
9. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 16. února 2021 zástupce žalobce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Žalovaný se z jednání omluvil.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
11. Správní spis pak obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: oznámení o zahájení správního řízení č.j. KRPA-150328-10/ČJ-2020-000022-SV ze dne 10. 6. 2020, protokol o výsledku účastníka správního řízení č.j. KRPA-150328-11/ČJ-2020-000022-SV ze dne 10. 6. 2020, sdělení o provedení bytové kontroly k č.j. č.j. KRPA-150328-14/ČJ-2020-000022-SV ze dne 16. 6. 2020, protokol o výsledku svědka č.j. KRPU-107295-4/ČJ-2020-040022 ze dne 17. 7. 2020, protokol o výsledku svědka č.j. KRPA-150328-28/ČJ-2020-000022-SV ze dne 18. 8. 2020, závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky ev. č. ZS51410 ze dne 18. 8. 2020, informaci OAMP – Vietnam ze dne 31. 5. 2019, vyjádření probační a mediační služby ze dne 31. 8. 2020, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j. KRPA-150328-45/ČJ-2020-000022-SV ze dne 26. 9. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č.j. CPR-35424-3/ČJ-2020-930310-V237 ze dne 9. 12. 2020.
12. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 10. 06. 2020 v 10:00 hod., se na oddělení cizinecké policie Praha 4 Chodov, dostavil cizinec Vietnamské státní příslušnosti, s žádostí o vyřešení svého pobytu na území České republiky. Cizinec prokázal svoji totožnost předložením

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

cestovního dokladu č. X vydaného Vietnamskou socialistickou republikou na jméno X. N. T., nar. ..., trvale bytem X. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné povolení opravňující k pobytu na území České republiky, že není držitelem platného víza nebo povolení k pobytu, které by ho opravňovalo pobývat na území České republiky. Žalobci bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky dle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které nabylo právní moci dne 17. 12. 2020 s lhůtou k vycestování 40 dní, kdy toto neučinil a neopustil území a dále pobýval na území České republiky neoprávněně. Cizinec byl dne 10. 6. 2020 v 10:00 hod. zajištěn. Totožnost byla ověřována rychlou odezvou v databázi daktyloskopických karet podle dvou prstů (shoda byla nalezena) a lustrací v dostupných evidencích Ministerstva vnitra České republiky bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území nelegálně. Na základě uvedených skutečností bylo dne 10. 06. 2020 s žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců.

13. Ze správního spisu je rovněž zřejmé, že správní orgán k pobytové minulosti cizince zjistil, že cizinec na území České republiky pobýval od 12. 6. 2013 na základě povolení k trvalému pobytu. Dne 23. 9. 2016 bylo zahájeno řízení o zrušení pobytového oprávnění, které probíhalo pod sp. zn. OAM-02173/ZR-2016. Důvodem zrušení trvalého pobytu byla skutečnost, že cizinec byl Okresním soudem v Děčíně ze dne 26. 8. 2015 s nabytím právní moci dne 19. 05. 2016, pod sp. zn. 3T 92/2012, v návaznosti na odvolací rozsudek Krajského soudu Ústí nad Labem ze dne 19. 05. 2016, pod sp. zn. 7To113/2016-231, podle § 283 odst. 1 a 2 písm. c) trestního zákoníku odsouzen za úmyslný trestný čin k odnětí svobody nepodmíněně na dobu 36 měsíců s dozorem. Okresním soudem v Karlových Varech byl cizinec dne 23. 2. 2018, pod sp. zn. 4PP 24/2017, podmíněně propuštěn na zkušební dobu do 23. 2. 2022, dohled. Pobyt byl cizinci zrušen dne 19. 01. 2018, proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, komise rozhodnutím ze dne 6. 4. 2018, č. j. MV-27700-5/SO-2018, zamítla odvolání. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 4. 2018. Do tohoto data byl cizinec oprávněn na území České republiky pobývat na základě povolení k trvalému pobytu. Byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, kde řízení probíhalo pod sp. zn. 15A 91/2018. Žalobě nebyl usnesením ze dne 7. 6. 2018 pod sp. zn. 15A 91/2018-27 přiznán odkladný účinek. Následně byl dne 18. 4. 2018 Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky Ústí nad Labem vydán cizinci výjezdní příkaz č. X s platností do 9. 5. 2018. Dne 10. 5. 2018 se cizinec dostavil na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, kde mu bylo dne 10. 5. 2018 pod č. j. KRPA-174529-11/ČJ-2018-000022 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Současně byla podle ust. § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k opuštění území České republiky nejpozději do 28 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo cizinci doručeno dne 10. 5. 2018 a nabylo právní moci dne 16. 5. 2018. Cizinci byl dne 10. 5. 2018 vydán výjezdní příkaz č. X s platností do 6. 6. 2018. S cizincem bylo zahájeno dne 7. 6. 2018 správní řízení o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, vedeno bylo pod č. j. KRPA-212903/ČJ-2018-000022. Při vydání výjezdního příkazu byla správním orgánem chybně stanovena doba k vycestování a ke dni 7. 6. 2018 byl tedy cizinec oprávněn pobývat na území České republiky. Dne 14. 11. 2018 bylo řízení zastaveno a následně byl cizinci vydán výjezdní příkaz č. X s platností do dne 20. 12. 2018. Z důvodu, že cizinec opakovaně nevycestoval, bylo s ním dne 21. 12. 2018 zahájeno správní řízení o správním vyhoštění podle ust. § 119

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, vedeno pod č.j. KRPA-480201/ČJ-2018-000022. Jelikož dne 4. 11. 2019 bylo zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřeně zasažen soukromý a rodinný život cizince a zároveň bylo prokázáno, že cizinec není držitelem platného povolení k pobytu, vyrozuměl správní orgán cizince a ostatní účastníky správního řízení ve smyslu §50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců o skutečnosti, že nadále bude řízení vedeno dle § 50a odst. 3 písm. c) tohoto zákona. Dne 30. 11. 2019 bylo Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, vydáno rozhodnutí podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, pod č.j. KRPA-480201-25/ČJ-2018-000022-50, kdy byla cizinci uložena povinnost opustit území České republiky. Současně byla podle ust. § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k opuštění území České republiky nejpozději do 40-ti dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 13. 5. 2020, vedeným pod č.j. CPR-4079-2/ČJ-2020-930310-V251, které nabylo právní moci dne 2. 6. 2020 bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 13. 5. 2020, vedeno pod č.j. CPR-4079-2/ČJ-2020-930310-V251, byla účastníkem řízení podána k Městskému soudu v Praze žaloba s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě. Městský soud v Praze svým usnesením ze dne 20. 7. 2020, vedeno pod č.j. 13A 28/2020-26, žalobě odkladný účinek nepřiznal. Toto usnesení nabylo právní moci dne 27. 7. 2020. Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 22. 10. 2020 č.j. 13A 28/2020 – 37.

14. Při výslechu účastníka správního řízení ze dne 10. 6. 2020 žalobce uvedl pouze adresu pobytu v České republice a dále, že vycestoval z území na základě rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky, proti tomuto rozhodnutí podal odvolání s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě. Doplnil, že je zdravý a nebere drogy ani léky. K rodinným vazbám uvedl, že na území České republiky má široké rodinné vazby, kdy má na území dvě nezletilé dcery, které mají v České republice povolen trvalý pobyt, a se kterými sdílí společnou domácnost a také se stará o nevlastní dítě, které má české občanství. K ostatním dotazům správního orgánu se žalobce odmítl vyjádřit.
15. Dne 15. 6. 2020 v 18:00 hod. byla hlídkou Policie české republiky (dále také „PČR“) provedena pobytová kontrola v místě bydliště žalobce, kde jedna z poštovních schránek byla označena č. 101 a jménem X. N. T. a dalšími jmény osob původem z Vietnamu. Hlídka dohledala byt označený č. 101, kde na opakované zvonění nikdo nereagoval. Následně hlídka vytěžila několik nájemníků v domě a to i provozovatel ochodu s potravinami, který je umístěn přímo proti vchodu do domu. Nájemníci shodně uvedli, že dle fotografie poznávají žalobce, skutečně bydlí v bytě č. 101, bydlí zde sám, žádná jiná osoba zde s tímto cizincem nebydlí. Nebydlí zde s žalobcem žádné děti ani žádné k cizinci nedocházejí, v bytě bydlí další rodina z Vietnamu, jedná se o muže s manželkou a dítětem. Následně hlídka PČR kontaktovala žalobce, který se během 15 minut dostavil k bytu. Proběhla prohlídka bytu, jedná se o byt 2+KK, kde dle cizince v samostatném pokoji bydlí kamarád se svou manželkou a dítětem, v obývacím pokoji, kde je součástí i kuchyňský kout, bydlí žalobce sám. Následně žalobce ukázal hlídce PČR všechny své osobní věci, na místě a to v obývacím pokoji a ve společných prostorách nic nenasvědčovalo tomu, že by zde s žalobcem sdílely společnou domácnost děti. Žalobce hlídce sdělil, že má dvě přítelkyně, a to p. K., která bydlí ve Varnsdorfu se svou dcerou, ke kterým občasně jezdí na návštěvy. Druhou přítelkyní je matka jeho dětí T. O. T., o této žalobce uvedl, že již delší dobu neví, kde se nachází ani kde bydlí. Obě děti žalobce, které s touto ženou má, jsou dle jeho slov již přes půl roku ve Vietnamu a taktéž nové informace o dětech nemá. Z pobytové

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

kontroly vyplynulo, že s žalobcem na uvedené adrese nesdílí společnou domácnost žádná osoba.

16. Dne 17. 7. 2020 byl proveden výslech svědkyně p. K., která uvedla své osobní údaje a rodinný stav. Dále správnímu orgánu sdělila, že s žalobcem se seznámila asi před 11 lety v místě trvalého bydliště, kde byli sousedé. Ve společné domácnosti žila s žalobcem asi do pěti let věku její dcery, po tuto dobu se žalobce finančně podílel na chodu domácnosti a pomáhal s výchovou. V současné době jsou v kontaktu pouze telefonicky, přibližně jednou měsíčně, ale někdy i s delším časovým odstupem. Vídají se pouze sporadicky, svědkyně neví, kde se žalobce v současné době nachází. Uvedla, že její dcera v současné době již nemá k žalobci žádný hlubší vztah.
17. Dne 18. 8. 2020 byl proveden výslech svědkyně T. O. T., která úvodem uvedla své osobní údaje a své pobytové oprávnění na území České republiky. Sdělila, že s žalobcem se seznámila ve Varnsdorfu v roce 2012, přes kamarády. V roce 2013 se jim narodila první dcera a následně v roce 2014 dcera druhá. Jako rodina žili společně do roku 2015, kdy byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody, od doby podmíněčného propuštění spolu již nežijí. Děti mají s žalobcem ve střídavé péči, ale častěji se o ně stará žalobce, protože ona musí chodit do práce. Dcery jsou od ledna nebo od března ve Vietnamu u rodičů žalobce, údajně se mají vrátit, až se jim vyřídí letenky, do Vietnamu vycestovaly z důvodu pandemie Covid-19. Dodala, že před epidemií žily děti s otcem v Praze a po návratu do České republiky budou opět žít s ním, v době, kdy ona chodí do práce se o děti stará žalobce a v době volna jsou děti u ní. Děti nechodí do školy ani školky a ani v České republice nikdy nechodily, zůstávají doma a česky neumí. Adresu svého bydliště si svědkyně ani po 1 roce pobytu v pronajatém bytě nepamatovala a uvedla, že žalobce bydlí na adrese Dobronická 35, jeho byt nikdy nenavštívila.
18. Dne 18. 8. 2020 vydalo Ministerstvo vnitra České republiky závazné stanovisko č. ZS51410, ve kterém je uvedeno, že vycestování cizince z území České republiky do Vietnamské socialistické republiky je možné.
19. Dne 31. 8. 2020 sdělila probační a mediační služba správnímu orgánu prvního stupně, že žalobce neposkytuje součinnost na požadované úrovni a především po stránce formální, kdy opakovaně nedodržuje řádné termíny konzultací, ve věci uloženého dohledu, jenž mu byl uložen Okresním soudem v Karlových Varech. Probační a mediační služba považovala za negativní také skutečnost, že žalobce nedisponuje momentálně legálním zdrojem příjmů, jenž by mohl doložit a pravidelně uvádí, že je primárně odkázán na pomoc rodiny/komunity, je tak tedy velmi obtížné mapování jeho finanční situace.
20. Žalobci bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č.j. KRPA-150328-45/ČJ-2020-000022-SV ze dne 26. 9. 2020 podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let. Žalobou napadeným rozhodnutím č.j. CPR-35424-3/ČJ-2020-930310-V237 ze dne 9. 12. 2020 bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně částečně změněno.
21. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
22. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

23. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
24. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
25. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
26. Městský soud v Praze se v první řadě zabýval námitkou, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci. Co se týče otázky nelegálního pobytu žalobce na území, tato byla dostatečně prokázána hned v úvodu řízení a nebyla žalobcem rozporována. Jedná se tedy především o to, zda správní orgán shromáždil dostatek informací, aby mohl posoudit celkovou přiměřenost rozhodnutí a především pak jeho dopad do rodinného života žalobce. Pokud se jedná o soukromé a rodinné vztahy účastníků řízení, má správní orgán jen omezené možnosti zjišťování podrobností a je do značné míry odkázán na jejich součinnost. Žalovaný v řízení ve prospěch žalobce provedením lustrací v evidencích zjistil celkovou délku jeho pobytu na území a především, že na území pobývá též jeho manželka a dcery. Za nejdůležitější však soud považuje skutečnost, že správní orgán prvního stupně dne 10. 6. 2020 provedl s žalobcem pohovor, dále provedl výslech svědkyň T. O. T. a M. K., a také lustraci žalobce v dostupných informačních systémech Policie České republiky, vyžádal si také závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky o možnosti vycestování cizince, stanovisko probační a mediační služby a provedl v místě bydliště žalobce pobytovou kontrolu. Soud má za to, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci. Při svém rozhodování přihlédly k rodinným poměrům žalobce, jeho pobytové historii, zdravotnímu stavu, vazbám k České republice i k Vietnamu. Dle názoru soudu byly zjištěny a zohledněny všechny skutečnosti do té míry, nakolik byly žalobcem a svědkyněmi správnímu orgánu vyjeveny. Žalobce se rozhodl při výslechu před žalovaným neodpovídat na většinu otázek, a proto správní orgán vycházel v rozhodnutí především z informací, které při výslechu uvedly obě svědkyně a z kontroly v místě bydliště žalobce. Městský soud v Praze tak nemá za to, že by žalovaný pochybil, skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
27. Velmi obdobnou situací, jako v posuzovaném případě, se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 5 Azs 220/2019 – 33 ze dne 29. 5. 2020, kde uvedl východiska

k posouzení nejlepšího zájmu dítěte, dospěl k názoru, že: „Jelikož je stěžovatel otcem dvou nezletilých dětí, se kterými do nástupu výkonu trestu i po jeho odpykání sdílel společnou domácnost, musí být v souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte předním hlediskem právě zájem dětí. Toto hledisko nejlepšího zájmu přenáší Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu zejména ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam – ne však v tom smyslu, že by musela vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě z hlediska procesního. ESLP tedy posuzuje, zda příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte a případným konkurujícím veřejným zájmem. [18] Potřebou zohledňování nejlepšího zájmu dítěte se zabýval ve svém nedávném nálezu také Ústavní soud; viz náleze ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19. Ústavní soud zdůraznil, že je potřeba rozlišovat, o jaký typ řízení ve vazbě na dítě se jedná. Tato řízení pak rozčlenil do čtyř základních kategorií: 1. první z nich tvoří řízení, jejichž účelem je upravit přímo práva a povinnosti dítěte právě jakožto dítěte (typicky řízení o péči o dítě a o styku s ním); 2. druhá kategorie představuje řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, která se však bezprostředně nedotýkají jeho statusu dítěte (příkladem pak uvedl řízení o soukromoprávních závazcích či trestní řízení proti mladistvému pachateli); 3. třetí kategorie jsou řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte (přímo rozhodovat o jeho právech a povinnostech), ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad, neboť jejich výsledek je nutně a nepominutelně spojen s navazující změnou právního postavení dítěte; právě do této kategorie spadá nyní projednávaná věc, což ostatně Ústavní soud jako příklad této kategorie také uvedl; 4. poslední kategorii představují ta řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na ně fakticky (příkladem uvedl Ústavní soud řízení o výpovědi z pracovního poměru rodiče pečujícího o dítě, v jehož důsledku se právní postavení dítěte nemění, ale fakticky se může projevit např. na ekonomickém statusu rodiny). (...) Ve vztahu k třetí kategorii (tj. i nyní projednávané věci) uvedl, že zde se otevírá širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie, neboť se zde „nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější.“ (...) [20] Nyní projednávaná věc (tj. řízení o správním vyhoštění stěžovatele – rodiče dvou nezletilých dětí) spadá, jak již ostatně bylo uvedeno, do kategorie třetí. Ačkoli je tedy správní vyhoštění ukládáno stěžovateli – dospělému muži, a není přímo ukládáno dětem, má jeho uložení nezpochybnitelný a přímý dopad i na život jeho nezletilých dětí. Právě tuto skutečnost přitom odráží § 174a, jakož i § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které povinnost zohledňovat dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince zakotvují. Obdobnou situaci se z tohoto pohledu zabýval v citovaném nálezu také Ústavní soud, neboť ten řešil nezbytnost zohlednění zájmu dítěte při ukládání trestu odnětí svobody pachateli – jeho rodiči. I tento typ řízení tak spadal do výše uvedené třetí kategorie. V návaznosti na to Ústavní soud uvedl: „Nejlepší zájem dítěte jako faktor pro neuložení nepodmíněného trestu odnětí svobody jeho rodiči (či jiné pečující osobě) zesilují a zeslabují zejména tato kritéria: - míra péče obžalovaného o dítě (zejména jde-li o výlučnou pečující osobu, či nikoliv); - míra faktické závislosti dítěte na obžalovaném (s ohledem na věk, zvláštní potřeby dítěte atd.); - hloubka emočního vztahu dítěte k obžalovanému; - míra, v jaké byl čin spáchán vůči dítěti; - míra ohrožení řádného vývoje dítěte v případě, že rodič zůstane na svobodě atd.“ [21] Ústavní soud současně zdůraznil potřebu vážení

těchto kritérií proti dalším konkurujícím zájmům a potřebu jejich materiálního obsazení v odůvodnění odsuzujícího rozsudku (přeneseno na nyní posuzovaný případ: v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí). Byť Ústavní soud neposuzoval zájem dítěte ve zcela totožném řízení, Nejvyšší správní soud má za to, že uvedená kritéria lze obdobným způsobem posuzovat i v nyní projednávané věci, neboť i zde jde ve své podstatě o odloučení rodiče (pečující osoby) od dítěte, nikoli však v důsledku uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, nýbrž v důsledku uložení administrativního opatření – tedy správního vyhoštění. [22] Nejvyšší správní soud proto vyšel z nosných (obecných) právních závěrů vyslovených Ústavním soudem. Současně však připomíná, že rovněž judikatura Nejvyššího správního soudu požaduje nejlepší zájem dítěte náležitě posoudit; k tomu srov. např. rozsudek ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40, ve kterém Nejvyšší správní soud vymezil kritéria, jimiž je třeba se v této souvislosti řídit při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince; obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 - 28, ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 347/2019 - 33, či ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 Azs 94/2019 - 33. V kontextu výše citované judikatury bylo tedy potřeba hodnotit i přiměřenost rozhodnutí, která jsou předmětem přezkumu v nynější věci, tj. hodnotit napadená rozhodnutí vzhledem k zájmům nezletilých dětí. Na jednu pomyslnou miskou vah se proto dostává nejlepší zájem dětí stěžovatele, k jehož určení požívají v souladu s judikaturou ESLP smluvní státy prostor. Tu pak vyvažuje miska druhá, tj. zájem daného smluvního státu na správním vyhoštění stěžovatele. [23] Pokud jde o nejlepší zájem dítěte, můžeme v tomto ohledu hovořit o zájmu dětí stěžovatele žít se svým otcem, a vyrůstat tak v úplné rodině. Tento zájem je však do značné míry narušován opakovanou trestnou činností stěžovatele, od které nelze při posuzování nejlepšího zájmu nezletilých dětí zcela odhlížet. Charakter či povaha páchané trestné činnosti se totiž může projevovat ve vzájemných rodinných vztazích. Jinak řečeno, vztah mezi rodičem a dítětem může být trestnou činností, které se rodič dopouštěl (či dopouští), narušován, neboť sklony rodiče k páčání určité typové trestné činnosti se mohou projevovat v rodinných vztazích, a to zejm. v těch nejužších, kterými jsou právě vztahy k partnerům (manželům) a dětem. Zcela nejtypičtějším příkladem jsou násilné trestné činy, jejichž pachatelé se často velmi nevybíravým způsobem chovají i ke svým nejbližším. Pokud jde o drogovou trestnou činnost, tu lze rovněž zcela jednoznačně označit za velmi problematickou a značně společensky škodlivou. I v takových případech mohou rodinné vztahy pachatelů drogových trestných činů trpět např. právě tím, že rodič prodává drogy osobám ve svém okolí, či je sám jejich uživatelem. Obzvlášť citlivě je pak potřeba postupovat, jedná-li se o rodiče v drogové oblasti „zkušeného,“ jehož děti dosahují věku, který je možno označit za pubertální. Právě v tomto věku totiž často dochází k prvnímu kontaktu dětí s drogami a další setrvání s rodičem páčajícím drogovou trestnou činnost ve společné domácnosti může mít pro další zejm. morální vývoj dětí neblahé následky. [24] Stěžovatel se v nyní posuzované věci dopouštěl drogové trestné činnosti – prodával drogy (v drtivé většině případů pervitin, v některých dalších případech také marihuanu, jak vyplývá z odsuzujících rozsudků založených ve spise). Této trestné činnosti se dopouštěl dlouhodobě, od roku 2011 do roku 2015, a ani přes své první odsouzení páčání trestné činnosti nezanechal. Z opakovaného odsouzení stěžovatele a z dlouhodobého páčání trestné činnosti lze proto dojít k závěru, že se nejednalo o jakýsi exces, jehož by se stěžovatel dopustil výjimečně, nýbrž o systematickou činnost, která stěžovateli přinášela poměrně vysoké finanční zisky, jak vyplývá z odsuzujících rozsudků. Z výpovědi svědků v rámci hlavního líčení nadto vyplynulo, že stěžovatel prodával pervitin v prodejně obchodu, který provozuje jeho manželka, čímž ji a své děti také svým způsobem ohrožoval. Jeho jednání (páčání trestné činnosti) se tak bezprostředně dotýkalo jeho rodinného života. Podle informací z dostupných evidencí se stěžovatelovy děti narodily v letech 2007 a 2010. Lze tedy říci, že se v současné době jedná o děti

v pubertálním věku, pro něž je do značné míry rizikové pobývat ve společné domácnosti s osobou s takto bohatou drogovou trestní minulostí (viz výše). [25] Ve vztahu ke kritériím, která vymezil ve výše citovaném nálezu Ústavní soud, Nejvyšší správní soud uvádí, že děti stěžovatele nejsou závislé na jeho péči. O děti se stará především stěžovatelova manželka, která také hraje veškeré náklady celé rodiny. Přestože se stěžovatel opakovaně v kasační stížnosti (stejně jako v žalobě) snaží navodit dojem, že je rodina existenčně závislá právě na něm, výpověď manželky prokazuje opak. Ta výslovně uvedla, že veškeré náklady rodiny (vč. nájmu) hraje z příjmů plynoucích z její živnosti, neboť provozuje maloobchod s potravinami. Sám stěžovatel je nezaměstnaný, a byť dle tvrzení své manželky v obchodě pomáhá, z její výpovědi také vyplynulo, že mu žádné příjmy vypláceny nejsou. Fakticky tedy nezletilé děti nejsou na stěžovateli závislé. Pokud jde o hloubku emočního vztahu dětí ke stěžovateli, nemínil Nejvyšší správní soud v tomto ohledu jejich vzájemné vztahy jakkoli zlehčovat. Nespornou je však skutečnost, že děti nebyly se svým otcem po dobu výkonu trestu odnětí svobody vůbec v kontaktu. Stejně jako krajský soud, ani Nejvyšší správní soud nemohl dále přehlédnout, že k určení otcovství k oběma nezletilým dcerám došlo dne 11. 4. 2016 na základě souhlasného prohlášení rodičů na matričním úřadě Magistrátu města Karlovy Vary, přestože se narodily v letech 2007 a 2010. Přitom právě v roce 2016 bylo stěžovateli zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky z důvodu páčání výše popsané trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen – odvolání stěžovatele bylo zamítnuto usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2016. [26] Nejvyšší správní soud rovněž nepřehlédl, kdy došlo k samotnému uzavření manželství. Byť manželka stěžovatele uvedla, že uzavřeli sňatek před 11 lety, tj. v roce 2006, spisový materiál obsahuje oddací list, ze kterého vyplývá, že k uzavření manželství došlo až dne 1. 2. 2016 na Vietnamském velvyslanectví v České republice – tedy opět v roce, který byl pro stěžovatele z hlediska ztráty jeho pobytového oprávnění zásadní v důsledku opakovaného odsouzení za drogovou trestnou činnost. Stejně jako absence kontaktu dětí se stěžovatelem v době, kdy byl ve výkonu trestu, vrhá tato skutečnost stín na jeho tvrzení o hlubokých rodinných vztazích ke svým dětem. Dlužno však dodat, že se trestné činnosti nedopouštěl na svých dětech. Na druhou stranu neváhal využít k prodeji drog prostory, ve kterých jeho manželka obstarává prostředky pro obživu celé rodiny. Pácháním trestné činnosti tak ohrožoval nejen svou manželku, ale také řádný vývoj svých dětí. [27] Pokud jde o protichůdný zájem, tj. zájem státu na správním vyhoštění stěžovatele, pobyt na území České republiky skutečně není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo, jak správně poukázal v napadeném rozsudku krajský soud. O to více je třeba, aby si cizinec takové možnosti vážil a žil v souladu s pravidly, která v České republice platí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 210/2017 - 57). Pakliže se cizinec opakovaně dopouští trestné činnosti a ani v rámci výjezdního příkazu zcela vědomě neopustí Českou republiku, přestože již dále nedisponuje žádným pobytovým oprávněním ani vízem, který by jej k dalšímu pobytu na území opravňoval, lze skutečně dojít k závěru o nedostatečném respektu k českým právním předpisům. Stěžovatel se na území České republiky dopouštěl trestné činnosti popsané výše. Vědomě také území státu v době platnosti výjezdního příkazu neopustil (o tom ostatně svědčí skutečnost, že se hned následující den po uplynutí doby platnosti výjezdního příkazu dostavil v doprovodu advokátní koncipientky ke správnímu orgánu I. stupně). S ohledem na charakter páchané trestné činnosti je pak v takovém případě v zájmu České republiky jeho správné vyhoštění. [28] Při vážení obou výše definovaných protichůdných zájmů vzal Nejvyšší správní soud v potaz skutečnost, že rodinný život není zdaleka představován pouhou vyživovací povinností, na kterou žalovaná v napadeném rozhodnutí odkazovala a kterou by jistě stěžovatel mohl plnit ze své domovské země (resp. i z jakékoli jiné země). Jeho podstata je naopak v udržování pravidelných osobních kontaktů a upevňování vzájemných vztahů. Nejvyšší

správní soud má však stejně jako krajský soud, jakož i správní orgány, za to, že v případě stěžovatele s ohledem na typ páchané trestné činnosti a věk nezletilých dětí nebude omezení jejich vzájemného osobního kontaktu v důsledku správního vyhoštění stěžovatele nepřiměřené. Ostatně nezletilé děti nebyly se stěžovatelem v kontaktu po celou dobu jeho výkonu trestu odnětí svobody, jak již bylo uvedeno a jak vyplývá z obsahu spisu. Byť nelze tuto skutečnost bez dalšího klást k tíži stěžovateli, jedná se o další střípek mozaiky, která ve svém souhrnu vytváří obraz skutečného rodinného života stěžovatele. [29] Přestože je zájem nezletilých dětí nezbytné považovat za středobod úvah o přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k soukromému a rodinnému životu stěžovatele, nelze dospět bez dalšího k závěru, že dopady rozhodnutí budou nepřiměřené jen proto, že stěžovatel je otcem dvou nezletilých dcer. Kritérium nejlepšího zájmu dítěte je jedním z vícera zájmů, které je potřeba zvažovat (srov. shora citovaný nálezn Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 950/19). Podstatný je zejm. reálný kontakt stěžovatele s rodinou a reálná potřeba dětí setrvat s oběma rodiči. Pro účely tohoto posouzení hrají podstatnou roli tvrzení samotného stěžovatele. To však neznamená, že z nich správní orgány budou bez dalšího vycházet a považovat je za absolutní, aniž by zohlednily další okolnosti vypovídající o skutečném rodinném životě cizince. V opačném případě by totiž správní orgány musely v případech, kdy je cizinec rodičem nezletilého dítěte, bez dalšího dospět k závěru o nepřiměřenosti dopadů správního rozhodnutí. Takový závěr je však neudržitelný a zcela neguje podstatu ustanovení, podle kterého správní orgány o správním vyhoštění stěžovatele rozhodly. [30] Nejvyšší správní soud proto s ohledem na již uvedené uzavírá, že v daném případě převážil zájem na správním vyhoštění stěžovatele nad zájmem na zachování jeho soukromého a rodinného života, přičemž zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele nebude s ohledem na všechny okolnosti případu nepřiměřený. Stěžovatel je mladý dospělý muž, přičemž v průběhu správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti svědčící o nemožnosti jeho přesunu do domovské země. Dopady rozhodnutí na dcery stěžovatele se nijak nevymykají tomu, co lze v podobných případech s ohledem na předchozí páchaní trestné činnosti očekávat. Péči o dcery zajišťuje jejich matka a dle obsahu spisu nemají dcery žádné zvláštní potřeby, které by vyžadovaly ze strany stěžovatele mimořádnou péči. [31] Ke stejnému závěru přitom dospěly jak oba správní orgány, tak i krajský soud. Žalovaná se zájem dětí a práva vyplývající z Úmluvy o právech dítěte ve svém rozhodnutí snažila posoudit. Zcela jistě a bez jakýchkoli pochybností si lze představit odůvodnění daleko podrobnější a propracovanější, které by hodnotilo všechny okolnosti případu daleko důsledněji. Na druhou stranu, z jejího odůvodnění výše nastíněné úvahy vyplývají. Žalovaná tedy vycházela právě z výše uvedených předpokladů a dospěla podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu ke správnému závěru, že zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele nebude nepřiměřený, což posléze potvrdil také krajský soud. Napadená rozhodnutí dosahují minimálních požadavků kladených na přezkoumatelnost, jak bylo ostatně uvedeno výše, námitku nepřiměřeného dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.“ Městský soud v Praze má za to, že závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud lze zcela jistě aplikovat i v posuzovaném případě. Žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Děčíně sp. zn. 3 T 92/2012 a rozsudkem odvolacího Krajského soudu v Ústí nad Labem 7 To 113/2016-231 odsouzen za úmyslný trestný čin podle ust. § 283 odst. 1 a 2 písm. c) k trestu propadnutí věci a trestu odnětí svobody nepodmíněně na dobu 36 měsíců do věznice s dozorem. Žalobce byl podmíněčně propuštěn z výkonu trestu se zkušební dobou do 22. 3. 2022. Ze sdělení probační a mediační služby je zcela zřejmé, že žalobce neposkytuje dostatečnou součinnost, také nerespektoval výjezdní příkazy, čímž prokázal svou neochotu respektovat právní předpisy České republiky. Spisovým materiálem bylo také postaveno najisto, že děti žalobce nejsou na péči otce zcela závislé, pokud tento byl po

dobu 18 měsíců ve výkonu trestu a o děti se starala jejich matka a v současné době jsou děti u rodičů žalobce ve Vietnamu, nejméně od března roku 2020. Šetřením PČR v místě bydliště žalobce bylo také vyvráceno, že by zde mohly dlouhodobě pobývat dvě malé děti, které zde dle výpovědi žalobce a matky dětí měly trávit většinu času od doby podmíněčného propuštění žalobce dne 23. 2. 2018. Bydliště dle správního spisu nebylo vůbec uzpůsobeno pro pobyt dvou malých dětí, stejně tak nikdo z nájemníků ani provozovatel obchodu s potravinami v domě, kteří byli podle fotografií schopni identifikovat žalobce, nepotvrdili, že by spolu s ním v daném bytě bydlely také dvě malé děti. Městský soud v Praze tak považuje toto tvrzení pouze za účelové, z jednání žalobce je patrné, že nechce opustit území republiky za žádných okolností a využívá své rodiny jako poslední možnosti, jak se vyhnout uložení správního vyhoštění. Obě děti žalobce jsou již školního věku, přesto však nikdy nenavštěvovaly školu ani školku, neumí česky, žádost o prodloužení jejich trvalého pobytu byla podána dne 29. 10. 2020, tedy pouhé dva dny před posledním dnem povoleného pobytu a zejména až po rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který upozornil, že děti žalobce mají povolen dlouhodobý pobyt pouze do 1. 11. 2020. Působení žalobce na nezletilé, také vzhledem k jeho pravomocnému odsouzení za nedovolenou výrobu a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, tedy nelze považovat za pozitivní.

28. Žalobce také namítal, že žalovaný nezjišťoval důvod pobytu dětí žalobce ve Vietnamu, k tomu soud uvádí, že důvod pobytu byl sdělen matkou dětí během jejího výslechu dne 18. 8. 2020, k dané otázce uvedla, že děti odcestovaly z důvodu celosvětové pandemie Covid-19 a nebyl tedy důvod podrobněji se touto otázkou zabývat. Dle soudu není po žalovaném spravedlivě možné požadovat, aby hodnotil budoucí vývoj pandemie a tedy možnost návratu dětí do České republiky, a proto žalovaný postupoval zcela správně, pokud usoudil, že v dané situaci nelze správní vyhoštění v případě žalobce považovat za nepřiměřený zásah do rodinného života. K tomu soud dodává, že pro osoby s platným trvalým pobytem na území Evropské unie neplatil zákaz vstupu na území při cestě z Vietnamu (dle informací, které soud získal z webových stránek Velvyslanectví České republiky v Hanoji). Nelze také přisvědčit tvrzení žalobce, že by letecké spojení bylo přerušeno po dobu celého roku. Letecká doprava zcela jistě zažila propad, ale repatriční lety jsou v omezené míře zachovány, jak uvádí již správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí, a je tak zřejmé, že děti žalobce zůstávají ve Vietnamu dobrovolně. I když si je městský soud vědom nestandardní situace, má za to, že tvrzení žalobce jsou zcela obecná a nepodložená.
29. Žalobce žije v České republice velmi dlouhou dobu a má zde rodinu, zároveň však z výpovědi matky jeho dětí vyplynulo, že má též příbuzné ve Vietnamu a ona s dcerami nejsou na žalobci finančně závislé. Napadené rozhodnutí nepochybně zasáhne do rodinného života žalobce a jeho dcer. Určitým zásahem již byl výkon trestu odnětí svobody. Nyní bude na nich, zda budou žít po nějakou dobu odděleně, či vycestují do Vietnamu společně. Tento zásah však soud shodně se správním orgánem vzhledem k výše uvedeným okolnostem nehodnotí jako nepřiměřený.
30. Žalobce poukazoval na judikaturu, kdy v případě, že jsou dány důvody pro zastavení řízení z důvodů nepřiměřenosti do rodinného a soukromého života a správní orgán správní řízení z tohoto důvodu zastaví a zároveň nedojde k dalším změnám, není na místě rozhodnout jinak než řízení opětovně zastavit ze stejných důvodů. Tuto judikaturu však nelze v posuzovaném případě aplikovat, neboť došlo ke zcela zásadním změnám, když bylo prokázáno, že žalobce se o dcery staral pouze po dobu přibližně dvou let, od doby svého

podmínečného propuštění do vycestování dětí za prarodiči do Vietnamu, přesto že tuto skutečnost nijak hodnověrně neprokázal, ač mu to bylo správním orgánem umožněno, tak správní orgán na něj působil cestou mírnějšího řešení a to povinností vycestovat z území. V současné době však bylo správními orgány postaveno na jisto, že se o děti nestará, nedodržuje podmínky dohledu, které mu byly stanoveny soudem v Karlových Varech, a po dobu již téměř 3 let nedisponuje legálním zdrojem příjmů, což považuje soud u osoby s drogovou minulostí za velice rizikové. Také provedená prohlídka v místě bydliště žalobce vnesla nové skutečnosti do posuzovaného případu. Za zarážející považuje soud zejména sdělení žalobce, který při kontrole v místě bydliště dne 15. 6. 2020 sdělil hlídce PČR, že „*děti jsou již přes půl roku ve Vietnamu a taktéž nové informace o dětech nemá.*“ Toto považuje Městský soud v Praze za zcela zásadní změnu skutečností a žalobcem uváděná judikatura je proto v daném případě zcela irelevantní.

31. Městský soud v Praze má za to, že se správní orgány dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádaly s přiměřeností dopadů rozhodnutí o uložení správního vyhoštění podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány dostatečně odůvodnily, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Zdejší soud se s hodnocením žalovaného zcela ztotožňuje a uvádí, že žalobce sice v České republice pobýval legálně od roku 2005, avšak bylo prokázáno, že dne 21. 12. 2018 neměl příslušné vízum či povolení k pobytu, nevycestoval v době platnosti výjezdních příkazů, a tak se dopustil protiprávního jednání. Správními soudy již bylo judikováno, že i několik hodin nelegálního pobytu stačí k tomu, aby bylo účastníku řízení uloženo správní vyhoštění, např. v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č.j. 1 Azs 416/2017 – 29. Dále je nepochybné, že na území České republiky žijí jeho dvě nezletilé dcery a jejich matka. Po dobu nepřítomnosti žalobce v České republice bude tato moci se svými dětmi setrvat na území České republiky a zajistit péči o ně, o nezletilé se musela taktéž starat sama v době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu po dobu 18 měsíců, v současné době se o dcery více než půl roku starají rodiče žalobce ve Vietnamu. Obě nezletilé dcery mohou proto zůstat na území České republiky se svou matkou nebo s rodiči žalobce ve Vietnamu. Kontakt mohou udržovat též prostřednictvím telefonu, sociálních sítí apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019 č.j. 1 Azs 384/2019-16) či mohou s žalobcem pobývat ve Vietnamu, kde se dcery žalobce nachází nejméně od března 2020. Tvrzený vztah žalobce s M. K. a její dcerou, byl vyvrácen výsledkem svědka ze dne 17. 7. 2020, kde M. K. uvedla, že její dcera nemá s žalobcem již hlubší vztah a ona je s ním v kontaktu přibližně jednou za měsíc. Z tohoto je zřejmé, že ani v tomto případě se nemůže jednat o nepřiměřený zásah do rodinného života. Vycestování žalobce mu nebude bránit nadále finančně podporovat p. K. a její dceru, a také být s nimi v telefonickém kontaktu jako doposud.
32. K nerespektování právních předpisů žalobcem soud odkazuje na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který shrnul jednání žalobce tak, že: „*K tomuto správní orgán uvádí, že cizinec pobýval na území České republiky oprávněně na základě povoleného trvalého pobytu, nicméně tento mu byl zrušen z důvodu závažného porušení zákonů České republiky, kdy byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin. Následně mu byla několikrát dána možnost vycestovat, kdy nejprve do dne 09. 5. 2018 nevycestoval (výjezdní příkaz od Ministerstva vnitra ČR, OAMP č. X), poté do dne 07. 06. 2018 (výjezdní příkaz č. X vydaný zdejší součástí, kdy mu bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR podle ustanovení § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.), poté do dne 20. 12. 2018 (dne 14. 11. 2018 s nabytím právní moci bylo*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

řízení pod Č. j. KRPA-212903/ČJ-2018-000022 zastaveno a následně byl cizinci vydán výjezdní příkaz č. X s platností do dne 20. 12. 2018) a naposledy nevystoval po pravomocném rozhodnutí ze dne 30. 11. 2019, kdy bylo cizinci Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy vydáno rozhodnutí podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., vedeno pod č. j. KRPA-480201-25/ČJ-2018-000022-50, kdy byla cizinci uložena povinnost opustit území České republiky. Z tohoto je patrné, že cizinci byla celkem čtyřikrát dána možnost vycestovat z území ČR. Od února 2018 pobývá na území ČR cizinec na základě vedených řízení o správním vyhoštění. Měl několikrát možnost vycestovat z území České republiky. Místo toho, aby vycestoval v době platnosti výjezdních příkazů a splnil tak povinnost, setrval na území České republiky a opakovaně tak pobýval na území České republiky neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu.“

33. Žalobce také namítal, že správní orgány neodůvodnily své rozhodnutí uložení správního vyhoštění v délce 2 let. Zde soud plně odkazuje na napadené rozhodnutí, kde žalovaný zcela dostatečně odůvodnil uloženou dobu tak, že: „Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v zákonném rozpětí na 2 roky, kdy dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb. lze uložit správní vyhoštění až na dobu 5 let, a to vzhledem k délce a závažnosti jeho neoprávněného pobytu na území České republiky. Cizinec svým pobytem na území České republiky nejméně dne 10. 06. 2020, kdy byl zajištěn Policií ČR, pobýval na území ČR opakovaně bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Cizinci tak byla opakovaně dána šance svůj neoprávněný pobyt řešit, případně z území ČR vycestovat. Délka správního vyhoštění je tedy v tomto případě zcela adekvátní.“
34. Městský soud v Praze uzavírá, že ačkoli k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, nelze vzhledem k výše uvedenému považovat tento zásah za nepřiměřený. Napadené rozhodnutí tak není v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, ani nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců nebyly v daném případě splněny.
35. Rozhodnutí správních orgánů v obou stupních měla oporu ve spisovém materiálu, z něhož bylo možné spolehlivě zjistit skutkový stav věci. Rozhodnutí taktéž netrpěla vadou nepřezkoumatelnosti. Z odůvodnění rozhodnutí byla jasně patrná východiska správních orgánů, jejich úvahy i logické závěry. Žalovaný řádně vypořádal uplatněné odvolací námítky.
36. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. února 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně